

Sygnatura akt I C 368/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2022 r.

Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Rola

przy udziale protokolanta Tomasza Kurka

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2022 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W.

przeciwko (...) Bank Spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. oddala powództwo;

2. zasądza od powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. na rzecz pozwanej (...) Bank Spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 917 (dziewięćset siedemnaście) złotych, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem kosztów procesu.

sędzia Małgorzata Rola

Sygnatura akt I C 368/22

UZASADNIENIE

wyroku z 17 października 2022 roku

Pozwem z 15 grudnia 2021 roku, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie od (...) Bank Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na jej rzecz 4 905,92 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 14 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu (pозew, k. 3-9).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 31 grudnia 2021 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt II Nc 4748/21 ww. żądanie uwzględniono w całości (nakaz zapłaty, k. 50).

Pozwana złożyła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu. Pozwana podniosła szereg zarzutów, w tym m.in. braku legitymacji powódki, wadliwości złożonego oświadczenia woli czy braku umocowania do złożenia tego oświadczenia (sprzeciw, k. 62-70).

Stan faktyczny

J. R. oraz I. R. zawarli 16 lutego 2018 roku z (...) Bank Spółką akcyjną z siedzibą w W. umowę kredytu konsolidacyjnego o nr (...) przeznaczonego częściowo na spłatę innych zobowiązań (umowa, k. 13-15v).

Zgodnie z § 1 ust. 1 tej umowy, pozwana udzieliła kredytobiorcom kredyt w wysokości 27 684,09 złotych, na którą składały się:

- 22 210 złotych tytułem potrzeb konsumpcyjnych kredytobiorców,
- 1 626 złotych tytułem spłaty zobowiązań kredytowych oraz
- 3 848,09 złotych tytułem zapłaty kosztów kredytu (umowa, k. 14).

Kwota udzielonych środków pieniężnych oprocentowana była według zmiennej stopy procentowej wynoszącej na dzień zawarcia umowy 9,49 % (§ 2 ust. 1-3) (umowa, k. 14).

Łączną kwotę do zapłaty określono na 34 869 złotych, na którą składały się:

- całkowita kwota kredytu w łącznej wysokości 23 836 złotych oraz
- całkowity koszt kredytu wyliczony szacunkowo na dzień zawarcia umowy w wysokości 11 033 złotych.

Rzeczywista roczna stopa oprocentowania kredytu ustalona została na 17,39 % (§ 4 ust. 1-4) (umowa, k. 15).

Całkowite wykonanie ww. umowy o numerze (...) i ostateczne rozliczenie stron nastąpiło 25 listopada 2021 roku (potwierdzenie wykonania operacji, k. 21).

(...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. złożyła oświadczenie woli o zawarciu umowy cesji wierzytelności o nr (...) za pomocą platformy (...) (umowa, k. 20-20v).

J. R. oraz I. R. nie złożyli osobiście oświadczenia woli o zawarciu umowy cesji wierzytelności o nr (...), w ich imieniu występował syn P. R. (umowa, k. 20-20v; zeznania I. R., k. 109 oraz e-protokół (...):04:45-00:11:48; zeznania J. R., k. 109 oraz e-protokół (...):12:41-00:16:29).

Przedmiotem ww. umowy była wierzytelność przysługująca J. R. oraz I. R. z tytułu wcześniejszej spłaty kredytu (zeznania I. R., k. 109 oraz e-protokół (...):04:45-00:11:48; zeznania J. R., k. 109 oraz e-protokół (...):16:38-00:18:27).

Oświadczenie o tzw. sankcji darmowego kredytu zostało złożone pozwanej przez W. M., będącego prezesem zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W.. Jednocześnie zawiadomiono (...) Bank Spółkę akcyjną z siedzibą w W. o przelewie wierzytelności oraz o złożeniu oświadczenia o zwolnieniu z tajemnicy bankowej. (oświadczenie, k. 23-32; książka nadawcza, k. 33-34).

(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. do ww. czynności nie zostało udzielone przez J. R. i I. R.. Pełnomocnictwa udzielił P. R., który posługiwał się swoimi adresami e-mail, tj. (...) oraz (...) (karta podpisów, k. 35).

Ocena dowodów

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie ww. zgromadzonych dokumentów oraz zeznań świadków.

Zeznania złożone przez J. R. oraz I. R. sąd obdarzył walorem wiarygodności, były one szczere i spójne z pozostałym, zgromadzonym w tej sprawie materiałem dowodowym.

Stan faktyczny w zasadniczej części pozostawał między stronami bezsporny, zaś elementy sporne dotyczyły głównie kwestii prawnych, które nie podlegają dowodzeniu.

Sąd pominął dowód z zeznań świadka P. R. zgłoszony przez powoda podczas rozprawy w dniu 17 października 2022 roku jako nieprzydatny dla rozstrzygnięcia. Świadek miał, zgodnie z intencją strony powodowej, wskazać „jako było upoważnienie” udzielone przez świadków. Zdaniem sądu to jednak wola i stan wiedzy kredytobiorców miał kluczowe

znaczenie dla oceny zakresu udzielonego P. R. pełnomocnictwa. Jego zeznania co do tej kwestii nie mogły zatem wpłynąć na rozstrzygnięcie.

Ocena prawna

Powództwo podlegało oddaleniu w całości jako nieuzasadnione.

Stosunek prawny łączący J. R. i I. R. z (...) Bank Spółką akcyjną z siedzibą w W. stanowił kredyt konsumencki w myśl art. 3 ust. 1 u.k.k., gdyż dotyczył kredytu w kwocie nie większej niż 255 500,00 zł.

Kluczowym dla tej sprawy zagadnieniem, było rozstrzygnięcie dwóch problematycznych zagadnień, tj. ustalenia wierzytelności, która została przeniesiona na podstawie umowy cesji wierzytelności o numerze (...) oraz zakresu umocowania P. R., który działał w imieniu J. R. i I. R..

W ocenie sądu, treść złożonych przez świadków zeznań nie pozostawia wątpliwości, że wolą kredytobiorców było wyłącznie podjęcie działań mających na celu odzyskanie środków pieniężnych z tytułu wcześniejszej spłaty kredytu. Wynika to z jednoznacznych sformułowań zarówno J. R., który wskazał, że odzyskał pieniądze, które chciał odzyskać, jak i I. R., która powiedziała, że wpłynęło na jej konto 560 złotych i to jest „koniec umowy”.

Z załączonych do pozwu dokumentów, wynika że powódka dochodziła uprzednio ww. wierzytelności przed sądem, zaś pozwana uregulowała obciążającą ją zaległość stanowiącą wynagrodzenie za nabycie tej wierzytelności. W szczególności świadczy o tym potwierdzenie wykonania operacji z 25 listopada 2021 roku.

Co prawda w treści umowy przelewu wierzytelności jednoznacznie wskazano, że dotyczy ona również wierzytelności mogącej wynikać z zastosowania tzw. sankcji darmowego kredytu, jednakże niezbędna pozostaje analiza okoliczności związanych z zawarciem tej umowy.

Jak ustalono, umowa została zawarta przez P. R., który występował w imieniu I. R. oraz J. R.. P. R. działał na podstawie ustnego pełnomocnictwa, które zostało mu udzielone przez rodziców. Z zeznań świadków jednoznacznie wynika, że ww. pełnomocnictwo upoważniało „do wszystkich czynności do załatwienia tej sprawy”. Świadczenie przy tym posługiwali się wyłącznie wiedzą w zakresie wierzytelności przysługującej im z tytułu wcześniejszej spłaty kredytu, a nie skorzystania z tzw. sankcji kredytu darmowego.

Zdaniem sądu, udzielone pełnomocnictwo swoim zakresem obejmowało wyłącznie upoważnienie P. R. do podjęcia wszelkich czynności zmierzających do odzyskania środków pieniężnych w związku z wcześniejszą spłatą kredytu. O powyższym świadczy także fakt wytoczenia przez powódkę powództwa o zwrot tej kwoty i wypłacenie J. i I. R. wynagrodzenia. Ponadto, I. R. wskazała, że z tytułu tej umowy otrzymała 560 złotych, pomimo że w treści umowy wskazano, że wynagrodzenie wyniesie łącznie 871 złotych.

P. R., będąc pełnomocnikiem swoich rodziców i zawierając umowę cesji o numerze (...) niewątpliwie przekroczył zakres udzielonego mu umocowania, zaś powódka nie podjęła działania w celu „naprawy” tego stanu.

Jednocześnie trzeba zaznaczyć, że nawet „uzdrowienie” umowy przelewu wierzytelności i potwierdzenia tej czynności przez mocodawców doprowadziłoby do oddalenia powództwa. Z okoliczności sprawy wynika, że w danej sytuacji występuje 5 podmiotów, tj. J. i I. R. jako mocodawcy, P. R. jako pełnomocnik, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. jako dalszy pełnomocnik oraz (...) Bank Spółka akcyjna z siedzibą w W..

Z art. 106 k.c. wynika, że pełnomocnik może ustanowić dla mocodawcy innych pełnomocników tylko wtedy, gdy umocowanie takie wynika z treści pełnomocnictwa, z ustawy lub ze stosunku prawnego będącego podstawą pełnomocnictwa. W rozpoznawanej sprawie nie zostało wykazane, aby takie umocowanie zostało udzielone P. R., stąd udzielone przez niego pełnomocnictwo powódce do złożenia oświadczenia woli o którym mowa w art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim (dalej jako: „u.k.k.”) nastąpiło z przekroczeniem umocowania.

Nie budzi też wątpliwości, że oświadczenie o skorzystaniu z tzw. sankcji darmowego kredytu jest jednostronnym oświadczeniem woli składanym przez kredytodawców, wobec tego niezbędne jest zastosowanie art. 104 k.c. W tych okolicznościach, oświadczenie z 2 grudnia 2021 roku obarczone było sankcją nieważności.

Pozwana na żadnym etapie nie zgodziła się na działanie bez umocowania powódki, stąd nie może znaleźć zastosowania instytucja określona w art. 104 in fine k.c.

Skoro oświadczenie z 2 grudnia 2021 roku jest nieważne, to w realiach tej sprawy nie zostało złożone skutecznie oświadczenie o którym mowa w art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim.

Z tych względów powództwo podlegało oddaleniu.

Niezależnie od powyższego Sąd wskazuje ponadto, że upłynął roczny termin na złożenie oświadczenia o którym mowa w art. 45 ust. 1 (termin określono w ust. 5). Zdaniem Sądu termin „wykonanie umowy” należy rozumieć jako całkowite jej zakończenie w związku z jej spłatą. Kredytobiorcy spłacili kredyt 23 września 2019 roku (okoliczność niesporna), a zatem termin ten ostatecznie upłynął 23 września 2020 roku. Oświadczenie, niezależnie od jego skuteczności, złożono najwcześniej 2 grudnia 2021 roku, a więc zdecydowanie po upływie powyższego okresu. Roszczenie zatem wygasło. Nie sposób podzielić argumentów powoda, jakoby wykonanie umowy następowało dopiero wraz z rozliczeniem się stron w związku ze zwrotem proporcjonalnej części prowizji. Nie budzi wątpliwości Sądu, że tego rodzaju rozliczenie nie stanowi „wykonania umowy”, co należy odnosić przede wszystkim do przedmiotowo istotnych elementów treści umowy kredytu.

Mając na uwadze powyższe sąd, już tylko dla porządku dokonał oceny powództwa również pod kątem podniesionych przez powódkę zarzutów w stosunku do umowy o numerze (...) z 16 lutego 2018 roku.

„Sankcję darmowego kredytu” reguluje art. 45 u.k.k., zgodnie z którym w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17, art. 31-33, art. 33a i art. 36a-36c u.k.k. konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie.

Powyzsza sankcja, w ogólnym ujęciu, polega na uprawnieniu konsumenta do spłaty kredytu bez jakichkolwiek kosztów, które obejmują całkowity koszt kredytu – bez względu na to czy są pobierane wyłącznie na rzecz kredytodawcy, czy też kredytodawca jest zobowiązany rozliczyć je z osobami trzecimi.

W dokumencie umowy, stosownie do art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. powinna być podana rzeczywista roczna stopa oprocentowania, która stanowi całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu. Kredytodawca powinien również zamieścić w dokumencie umowy informację o całkowitej kwocie do zapłaty przez konsumenta.

Stosownie do art. 5 pkt 7 u.k.k., w brzmieniu obowiązującym od 22 lipca 2017 roku, całkowitą kwotę kredytu stanowi maksymalna kwota wszystkich środków pieniężnych nieobjętych kredytowanymi kosztami kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt, a w przypadku umów, dla których nie przewidziano tej maksymalnej kwoty, suma wszystkich środków pieniężnych nieobjętych kredytowanymi kosztami kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt.

Natomiast, całkowity koszt kredytu to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności:

a) odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz

b) koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach, z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta (art. 5 ust. 6 u.k.k.).

Aktualnie, nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, że nie jest dopuszczalne prezentowanie tej samej kwoty w ramach całkowitej kwoty kredytu oraz w kosztach kredytu, także wówczas, gdy składniki kosztów kredytu są kredytowane przez kredytodawcę.

Analiza postanowień umowy wskazuje, że kredytobiorcom udzielono kredytu w łącznej wysokości 27 684,09 złotych. Prowizja od udzielonego kredytu wyniosła 3 848,09 złotych, wysokość odsetek określono szacunkowo, na kwotę 7 184,91 złotych, zaś kwota wypłaconego kredytu wyniosła 23 836 złotych. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania została obliczona z uwzględnieniem faktycznie wypłaconej kredytobiorcy kwoty, tj. 23 836 złotych.

W tej sytuacji, do obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania przyjęto założenie, że kredytowane koszty kredytu nie zostały wliczone do całkowitej kwoty kredytu. Całkowita kwota kredytu objęła jedynie kwotę przekazaną konsumentowi do swobodnej dyspozycji i nie zostały do niej zaliczone koszty związane z udzieleniem kredytu – prowizji.

Należy podzielić pogląd określony przez orzecznictwo, a powielony przez powódkę, że podanie wszystkich założeń określających wysokość rzeczywistej rocznej stopy procentowej w treści umowy jest niezbędne dla prawidłowego poinformowania konsumenta. Uwzględnianie kosztów kredytu w całkowitej kwocie kredytu prowadzi do błędnego ukazania proporcji pomiędzy kwotą, którą uzyskuje kredytobiorca, a kosztami jej uzyskania, a tym samym może prowadzić do wyboru przez konsumenta oferty mniej korzystnej. Niemniej jednak w tej sprawie nie nastąpiła taka sytuacja, gdyż określenie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w umowie z 16 lutego 2018 roku było prawidłowe i nie mogło doprowadzić do przekazania konsumentom wprowadzających w błąd informacji o rzeczywistych kosztach kredytu.

Odnosząc się zaś do negocjowania przez powódkę możliwości naliczania odsetek od kredytowanych kosztów, wskazać trzeba, że zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe istotą umowy kredytu jest oddanie do dyspozycji kredytobiorcy kwoty środków pieniężnych. W takiej sytuacji występuje określone w umowie kredytu działanie banku, które sprowadza się do umożliwienia kredytobiorcy dysponowania tą kwotą w sposób określony w umowie. Działanie to może polegać na wypłacie gotówki lub dokonaniu czynności rozliczeniowej w formie bezgotówkowej. (por. B. Smykła [w:] Prawo bankowe. Komentarz, red. A. Mikos-Sitek, P. Zapadka, LEX/el. 2022, art. 69).

Stanowisko powódki, jakoby niedopuszczalne było naliczanie odsetek od kredytowanych kosztów nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach. Nie ma przeszkód, aby między stronami umowy kredytu nastąpiło rozliczenie bezgotówkowe, skutkujące pokryciem zobowiązań konsumenta – w tym przypadku prowizji od udzielonego kredytu.

Kolejno, zdaniem sądu niezasadna jest postawiona przez powódkę teza, że informacje o innych kosztach, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki (art. 30 ust. 1 pkt 10 u.k.k.) nie można zawrzeć w załączniku stanowiącym integralną część umowy. Nie ma przeszkód, aby informacje, o których mowa w art. 30 u.k.k. umieścić i dostarczyć konsumentowi w dokumencie umowy lub w innym dokumencie (tak również: Wyrok SA w Warszawie z 15.02.2013 r., VI ACa 1113/12). Elementy te nie muszą być zawarte w jednym dokumencie (tak również: wyrok (...) z 9.11.2016 r., (...) Slovakia, C-42/15, EU:C:2016:842, pkt 30–33). Taka praktyka nie oddziałuje w negatywny sposób na konsumenta. Ponadto, skoro w tej sprawie taryfa opłat i prowizji stanowiła integralną część umowy (§ 13 ust. 4), to stanowiła ona jednocześnie treść umowy kredytu.

Uzasadnienia nie znajduje także stanowisko, jakoby przedsiębiorca był zobowiązany poinformować konsumenta o zmianie kosztów kredytu w sytuacji określonej w art. 45 ust. 1 u.k.k. Analiza art. 30 ust. 10 u.k.k. prowadzi do konkluzji, że przepis ten odwołuje się do kosztów, które konsument zobowiązany jest ponieść. Tym samym nie ma podstaw do

uznania, że naruszeniem tego przepisu byłoby niepoinformowanie konsumenta o możliwości zwrotu kredytu (a więc nie kosztów) bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy.

Jak wskazuje się w doktrynie, we wzorcu umowy nie można przyznać pełnej swobody decyzji co do zmiany wysokości oraz warunków kosztów związanych z kredytem konsumenckim, jak również wprowadzić ogólnikowych (blankietowych) podstaw takiej zmiany. Byłoby to niedozwolone postanowienie umowne - art. 3851 § 1 zd. 1 k.c. oraz art. 3853 pkt 10 i 20 k.c. (por. T. Czech [w:] Kredyt konsumencki. Komentarz, wyd. II, Warszawa 2018, art. 30.).

Zdaniem Sądu, przedmiotowa umowa takich postanowień nie zawiera. Po pierwsze, możliwość zmiany stawek opłat lub prowizji z tytułu danej czynności bankowej lub faktycznej została określona w sposób dostatecznie precyzyjny. Po drugie, była ona powiązana z przesłanką zmiany kosztów ponoszonych przez kredytodawcę przy wykonywaniu określonych czynności. W zaistniałym przypadku, umożliwiała ona obiektywną możliwość weryfikacji ewentualnego wzrostu kosztów i nie można jej oceniać jako blankietowej.

Ponadto, dopuszczalne jest umieszczenie w treści umowy zastrzeżenia, że bank uprawniony jest do obciążenia kredytobiorcy opłatami za prowadzenie monitoringu. Postanowienie to odwołuje się do kosztów poniesionych przez bank w związku z prowadzonym postępowaniem windykacyjnym. W ocenie sądu nie budzi wątpliwości, że dotyczy to m.in. kosztów doręczenia korespondencji. Pozwana dochodząc zapłaty takiej kwoty obowiązana byłaby udowodnić poniesienie tych kosztów.

Argumentacja powódki w przeważającym zakresie zmierza do wymuszenia na banku przeniesienia przepisów ustawy do umowy, co zdaje się niecelowym działaniem i mogłoby doprowadzić do całkowitej nieczytelności tekstu umowy i utrudnieniem w zrozumieniu tych postanowień przez konsumentów. W ocenie sądu umieszczenie w umowie postanowień dotyczących m.in. obniżenia całkowitego kosztu kredytu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy nie jest konieczne, skoro obowiązek ten jednoznacznie wynika z powszechnie obowiązującego przepisu prawa. Jednocześnie jak zostało to wskazane powyżej, ustawodawca nałożył na banki obowiązek umieszczenia informacji o innych kosztach, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki.

Również za bezzasadne należało ocenić stanowisko, jakoby umowa kredytu nie spełniała warunków określonych w art. 30 ust. 1 pkt 11 u.k.k. W treści umowy w sposób prawidłowy określono roczną stopę oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz ewentualne, inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu w dacie jej zawarcia. Oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego zostało precyzyjnie wskazane poprzez odwołanie do wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie oraz podniesiono, że możliwe jest wystąpienie zmiany tego oprocentowania.

Oczekiwanie od pozwanej każdorazowego przesyłania takiej informacji konsumentom w postaci papierowej lub na trwałym nośniku nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia. Wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie uzależniona jest od wskaźników, które są dostępne publicznie i nie sprawia większych trudności ustalenie ich wysokości. Ponadto, nawet ewentualne naruszenie art. 36 u.k.k. przez kredytodawcę nie jest objęte dyspozycją art. 45 ust. 1 u.k.k. i nie może skutkować zastosowaniem tzw. „sankcji darmowego kredytu”.

Niezrozumiały jest także argument w przedmiocie nieprecyzyjnego określenia pojęć „odsetki maksymalne” czy „stawka referencyjna WIBOR 3M”. Pojęcia te występują w obrocie związanym z udzielaniem kredytów przez banki, zaś weryfikacja ich wysokości nie sprawia większych trudności. Ponadto, bank zobowiązał się do przesyłania informacji o aktualnej wysokości oprocentowania (§ 2 ust. 8).

W zaistniałym przypadku nie nastąpiło również naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 15, gdyż w § 6 umowy z 16 lutego 2018 roku wskazano kluczowe dla konsumenta informacje w zakresie odstąpienia od umowy. Analogicznie jak wyjaśniono to powyżej, zdaniem sądu nieusprawiedliwione jest stanowisko nakazujące przenoszenia treści przepisów prawa do

umów. Takie zachowanie doprowadziłoby do odwrotnego aniżeli zamierzony skutku, ponieważ konsument miałby utrudnioną możliwość zrozumienia treści całej umowy.

W tej sprawie pozwana nie naruszyła także art. 30 ust. 1 pkt 8 u.k.k., ponieważ w treści umowy określiła zasady i terminy spłaty kredytu, w szczególności kolejność zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy.

Mając na uwadze powyżej poczynione ustalenia, powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu sąd orzekł na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu, tj. na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając od powódki na rzecz pozwanej kwotę 917 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwotę 900 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego udzielonego przez adwokata.

Na podstawie art. 98 § 11 k.p.c. od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty. Wobec powyższego zasadnym było również zasądzenie na rzecz strony wygrywającej odsetek ustawowych za opóźnienie od zasądzonych kosztów procesu.

Zarządzenie: odpisy wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.